

Frihed og brudte illusioner.

Af Jes Lysgaard

Den barske danske natur kaldte. Jeg havde gennem længere tid været sygemeldt, og trængte nu til at komme ud. Når jeg får det sådan, er der ikke andet for end at give efter og komme af sted.

Det eneste problem her i vinterperioden var, at jeg til disse soloture gerne transporterer mig på min lille 125 cc motorcykel. Hurtig er den ikke, men jeg kan læsse den med alt mit grej, og alligevel komme frem med 90 km/t og køre 400 km på en tankfuld benzin på 13 liter. Det giver mig en meget stor fornemmelse af frihed og mulighed for at komme lige derhen hvor jeg vil.

Min træning hjemme i haven med langbuen, manglede et supplement af 3D, som er den form for skydning, der giver mig den bedste oplevelse med langbuen og den instinktive skydning. Forårets stævner venter forude og jeg plejer at træne mindst en gang om ugen på banen ved Sorø. Men på grund af sne og frost havde jeg afholdt mig fra at sadle op og køre til KK. Men denne weekend var vejrudsigten brugbar, dog med et lille aberdabei om søndagen.

Jeg fik pakket og klædt mig på til de 6 graders frost der var. Det var tørt og lang tid siden der havde været nedbør, så vejene var fine. Mine styrluffer har været uvurderlige gennem vinteren, hænderne var varme selv efter en time i sadlen. Det var godt at komme ud, og forestillingen om god skydning og en lun nat i teltet fyldte efterhånden hele mit mentale perspektiv.

Jeg havde fornyligt anskaffet mig et nyt telt, en lille samekåte som jeg kan bruge ene mand ud at blive væk i det. Det er sådan at vi i familien har en ganske stor samekåte som vi bruger som sommerhus, men kåten er for stor at bo i alene, der er simpelthen for meget plads til mig. Men det nye telt virkede til at fungerer perfekt, både i forhold til størrelsen, men også at det er muligt at sætte det op og pakke det sammen med vanter på, myggenet og udluftningskanaler fantastisk.

Min samekåte fra Helsport, i sit rette element. Vejer 2,5 kg og fylder ca. 15x40 cm

Jeg har efterhånden været af sted så mange gange at jeg ved hvad jeg får brug for, så oppakningen var sparsom, men med adskillige liggeunderlag og min sommersovepose til at putte inden i min tresæsons sovepose. Så skulle natten være reddet også hvis temperaturen skulle komme under de minus 15.

Da jeg drejede ned ad grusvejen til kongskilde banen, var den fyldt med sne og is, men jeg tænkte at det har jeg kørt på før, så jeg satte benene ned og gav den sparsomt gas. Det gik med motorbremsen nedad. Med sved på

panden, efter balanceturen ned, fik jeg ild på en hjemmekrøllet smøg, og fundet en kop kaffe frem. Alt var stille, ikke en vind rørte sig, og på trods af at temperaturen var under de 5 minusgrader var fornemmelsen af at det var varmt, en god oplevelse efter de sidste uger hvor der både havde været blæst og meget lave temperaturer. Lyset er ved at være anderledes igen, selv om det kun er første halvdel af februar. Og fuglene skiftes til at løsne de rustne stemmer. En svag motorlyd fra bilerne der passerede på vejen nogle hundrede meter væk vejen ramte mig som dønninger mod stranden. Frihed, og forventning fik overtaget i mig. Himmelen var næsten skyfri og kun enkelte høje Strato cumuluskyer passerede langsomt forbi på sin rejse mod vest.

Efter en stund blev oppakningen spændt af og en passende plads til teltet fundet. Erfaringen siger mig, at det er rart at have det hele klart til det bliver mørkt og ganske givet koldere. Så alt blev gjort klart, soveposerne lagt inden i hinanden, liggeunderlag, pandelampen så den var til at finde osv. Bålet blev også lagt an, så en tændstik skulle være nok til at starte det. Bålet var blot for hyggens skyld, og aftensmaden stod på en pose frysetørret chiliconcarne. Det er det letteste når det er koldt, og sandsynligheden for at maden skal tilberedes i teltet er stor.

Efter 10 skud mod skiven fra 30 meter var jeg varm nok til at starte runden. Jeg var bemærkelsesværdig rolig og skuddene afløste hinanden uden missere og med en stor overvægt af hjerte og lungeringe. Min egen konkurrence mod mig selv er at tælle point på førstepilen og anden pilen. Så det er de to pile der konkurrerer mod hinanden. Det er selvfølgelig den bedste fornemmelse, når de skyder lige op og at skuddene føles gode. Som regel er anden pilen dog en smule bedre end første pilen.

Sneen knasede tørt under fødderne på mig, når jeg bevægede mig fra mål til mål. Mine motorcykelbukser havde jeg beholdt på, så der gik ikke mange meter før mine bevægelser havde skabt så meget varme, at jeg måtte tage huen af, og tørre sved af panden. Fokus, optræk og det nye ankerpunkt som gennem de seneste uger var blevet trænet og trænet, både i praktikken i haven, men også i visualiseringsøvelser. Det virkede godt. Mine slipfejl gav nogle streg ottere.

Jeg manglede nu blot 3 mål inden jeg havde gået de 24 mål gennem som jeg havde bestemt mig for. En stor blodplet i sneen fangede mit blik. Jeg fulgte røde pletter 7 – 8 meter gennem græsset og sneen. Der lå en stor hare.

Den første tanke der fløj gennem hovedet på mig, var at der var nok nogle der ikke kendte fredningstiderne, og det var lang tid siden at man måtte skyde harer. Jeg gik hen til den og løftede den op. Der var ingen spor af hagl, eller pile, eller andet.

Men nakken var brækket på den, et par huller i nakken var røde og det dryppede ud da jeg løftede den. Den var stadig varm og havde smeltet sneen hvor den havde ligget og blødt.

Jeg skød de sidste mål. Min første runde på KK hvor mit snit på første-pilen var 8 rent og anden pilen var 8,4. God skydning, jeg klappede mig selv symbolsk på skulderen, mens jeg gik tilbage til haren

Mit gæt var, efter en kort telefon snak med min gode ven Rasmus Skjoldman, at en ræv måtte have ligget på lur. Potespor i sneen bestyrkede denne mistanke. Haren var fin og stor.

Fanden stå i at Mikkel skulle æde den alene.

Jeg bar haren hen til bålpladsen, og tog min kniv frem. Efter en stund lå haren nydelig afklædt i sneen. Poterne slap deres tag i benene efter et hak med øksen, før en hare - nu aftensmad. Mærkeligt som dagen kan forandres, både for harer, ræve og mennesker.

Haren var velnæret nærmest fed og tarmene var fyldt efter en god morgenmad. Det er forunderligt, at jeg kan stå og varme hænderne ved dette her! Jeg vristede en fyldt blære, som et stort hønseæg ud af bugen på haren. Når jeg skal dø, vil jeg have tisset inden. Jeg kom til at tænke på bogen

Læderhalsene, som Leon Uris har skrevet, hvor en flok soldater under anden verdenskrig, blev landsat på en Stillehavs ø, og gik en sikker død i møde. En af hovedpersonerne sad i amfibiebåden og blev grebet af tanken om, at han ikke havde fået børstet sine tænder, og derfor ikke kunne dø på en ordentlig måde.

Haren blev til mad med en fyldt blære.

Mørket kom krybende og med sig havde det kulden. Efter at solen var forsvundet droppede temperaturen til ca. minus 10 grader, men det var stadig ingen vind, så det var fint. Endnu havde jeg ikke haft brug for min jakke. En tyk trøje og min vindtætte fleecevest gjorde arbejdet godt.

Bålet flammede op og ilden fik fat i det tørre optændings træ, som venlige mennesker havde stillet i containeren. Skoven var fyldt af armstykke væltede træer, som jeg havde samlet en stak af. Frosten gjorde det let at knække de tynde stammer mod en træstup. Efter at have "slået" brænde i 10 minutter, havde jeg træ nok til hele aftenen og allerede nu havde jeg fået varmen i overflod. Roen faldt over mig, og tankerne opløstes af flammerne der langsomt fortærede træstykkerne. Jeg har gennem mange år "smugrøget" når jeg har været på tur, og kunne holde det til det. Men efter en længere sygdomsperiode, meldte lysten sig oftere, og det var lige ved at blive en tand for hyggeligt. Jeg røg en smøg og ofrede resten af tobakken til vindånderne. Så må der gå den tid der går, til næste tur, hvor jeg kan nasse noget pibetobak og rulle en smøg.

Det var ved at være tid for aftensmaden, og haren lå på grillristen. En kort overvejelse om tilberedningen endte op med, at jeg skar nogle store lunser af bagkøllerne, som så blev skåret op i mindre stykker.

Trangiaen kom frem og der kom ild i den noget kolde sprit. Kødet blev blandet med olie og græsk kryddermix, som kan bruges til nær sagt alt (há det altid med på tur). Panden sydede snart og duften af kødet og krydderierne blandede sig med aftens dufte og lyde.

Der var rigeligt kød til mig, og mæt blev jeg, takket være Mikkels succesfyldte jagt. Som tak for aftensmaden smed jeg for god ordens skyld resten af haren og indvoldene ud i skoven, så ræven kunne få det der tilkom den. Jorden var for frossen til at grave noget ned.

Det var tid og jeg lod bålet brænde, mens jeg søgte soveposens trygge varme. Jeg hængte et lille stearinlys op i teltstangen, det plejer at hæve temperaturen lidt inden i teltet. Efter et par kapitler i en bog akkompagneret af Tina Dicow, kunne øjnene ikke mere. Natten blev opløst i drømme, som førte mig gennem ukendte huse og skove, mens lokkende sirener bød sig til i uendelighedens mærkværdige stilads af overlappende tidsoplevelser.

Det sneede. Konstateringen var sløv og knap bevidst. Sneen piskede mod teltdugen og temperaturen var krøbet lidt op. Jeg svedte i de to soveposer. Stearinlyset der hang på teltstangen brændte stadig og gyngede fra side til side hver gang vinden ruskede i teltdugen. Jeg skubbede mig ud af varmen og krængede fleecevesten over mig, huen beholdte jeg på. Lynlåsens lyd brød vindens rusk i teltdugen og sneens prikkende lyde. Tissetrang vinder over sne og rusk.

Befriet og lettet mærker jeg, at varmen ikke var sluppet ud af soveposerne. Tilbage i trygheden lader jeg mig igen rive med af sirenerne, der først synes at forsvinde sammen med nattens mørke.

Lyset var tilbage. I et telt efter en snefyldt og ruskende nat, virker det befriende. Som om alt kan lade sig gøre, det skulle det også. Udenfor teltet lå 10 - 15 cm sne, og motorcyklen lignede en snedrive. En stejl grusvej med gammel sne nederst og et lag ny sne øverst. Forestillingen om opkørslen lå og ulmede i baghovedet. Efter morgenmaden som blev indtaget i soveposen kom jeg op og fik pakket grejet sammen. Buen havde ikke glemt gårsdagens succes og jeg gik en runde som var identisk med den fra dagen før. Forskellige point, men samme resultat. Jeg pakkede tilfreds det sidste sammen, og skulede op ad bakken.

Motorcyklen startede uanfægtet af kulden, og jeg rullede langsomt af sted. Baghjulet snurrede og kastede sne op, 50 meter oppe af bakken var der is under sneen. På trods af støtten fra mine fødder, der fungerede som støtteben, lå jeg øjeblikket efter med hovedet nede i vejen. Højre fod lå finurligt klemt fast under oppakningen. Efter flere forsøg på at vriste foden fri, endte med, at jeg måtte løsne remmene til oppakningen. Foden kom nu lettere fri. Hvad så. Der manglede stadig 2/3 af bakken og den stejleste del endnu. Alt oppakningen kom af og buen der var spændt fast på siden, var heldigvis blevet beskyttet af den ene sidetaske som var fyldt med en tyk fleecetrøje.

Men et tungt løft kom motorcyklen op og stod på tværs af vejen. Da jeg købte denne lille 125cc 4 takter Yamaha i sommer, for 6500 kilometer siden, ærgrede jeg mig lidt over at have valgt en så lille motorcykel. Men måtte nu konstaterer, at havde den vejet nogle få kilo mere, var det ikke lykkedes mig at bjærge den fri. Sved blandende sig med eder i mundvigen og med benene til siden og fødderne glidende og skubbende på sneen, fik jeg den kørt det sidste stykke op ad vejen. Her stod den godt. Tre ture ned og op efter oppakningen åbnede sluserne til mine svedkirtler. I 10 minutter stod jeg i en trøje og dampede af, for at undgå at blive alt for våd, inden jeg vidste, at jeg ville blive afkølet på turen hjem.

Da jeg kom ud på asfaltvejen, blev jeg igen ramt af glæden ved en lille motorcykel. Lige nu gik jeg nemlig for at være en knallert, og holdt mig på 30 km/t. og lod bilerne overhale mig, sjap og skjulte isfelter var ikke optimale og jeg havde ikke lyst til at opleve et styrt med mere hastighed. Det lykkedes at komme til motorvejen der var fin og fri for sne og sjap. Med det sædvanlige adstadige tempo, kom jeg vel hjem til familien efter en episk tur i det danske vinterlandskab.

Vel hjemme i varmen hos familien, fortæller jeg børnene om nogle fantastiske oplevelser med en snert af pilenes flugt i vinden, og nattens drømme, som stadig sad i mig som en påmindelse om snart at komme ud igen. Og ikke mindst min fantastiske madoplevelse.

Ugen startede som sædvanligt, mandagen hvis mærkelige tendens til at vare længere tid end de andre dage, på trods af samme timeantal, og tirsdagen gik med onsdagen som en midte kom krybende efter.

Onsdag aften ringede Jan. "hej var du også på Kongskilde i weekenden"

"Ja.." jeg blev afbrudt.

"fandt du så min hare".

Lang pause..

"din hare?" min stemme bevægede sig fra tavs til skeptisk til panisk til desillusioneret.

Jan forklarede at han havde set en hare der var kommet kravlende tilsyneladende med en brækket ryg. Han havde så endt dens dage med en spids kniv i nakken og ladet den ligge.

Alle forestillingerne om at være et med naturen og fantasierne om min aftensmads pagt med en ræv, blev væltet og krakkelerede da de landede hårdt. Straks begyndte jeg at tænke om haren kunne have været syg, men den så fin ud, havde jeg ikke været en smule dårlig? Eller hvad. Nej egentlig ikke. Oktan blev tilsat fanasiernes motor. Stop. stop.

Jan grinede.

"har du ædt, den?.."

"øh.. Ja" svarede jeg, med mine forestillinger som pressede ordene ud.

Jeg lagde på efter en kort snak. Og tænkte på mine egne ord: "Mærkeligt som dagen kan forandres, både for harer, ræve og mennesker".